Sag 95/86

Ferriere San Carlo SpA
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Kendelse afsagt af Domstolens tredje afdeling den 17. marts 1987 1413

Sammendrag af kendelse

Passivitetssøgsmål — sag til prøvelse af Kommissionens afslag på at ændre den rentesats der anvendes over for en virksomhed, der har fået udsættelse med betalingen af en bøde — indrømmelse af betalingshenstand frivillig — søgsmål i henhold til EKSF-traktatens artikel 35, stk. 2 — magtfordrejning ikke påberåbt — afvisning
(EKSF-traktaten, art. 35, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS TREDJE AFDELING
17. marts 1987 *

I sag 95/86,

Ferriere San Carlo SpA, Via Nazionale 1, Caino, Italien, ved administrerende direktør Dante Busseni ved advokat Fabrizio Massoni, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Michel Ackere, som befuldmægtiget, bistået af advokat Piero A. M. Ferrari, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående spørgsmålet om, hvorvidt sagen på dens nuværende trin kan antages til realitetsbehandling,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved beslutning af 13. august 1982 pålagde Kommissionen selskabet San Carlo en bøde på 165 570 ECU for overskridelse af virksomhedens produktionskvota. Selskabet anlagde annullationssøgsmål imod denne beslutning, der førte til, at sagsøgte blev frifundet ved dom af 30. november 1983 (San Carlo, sag 235/82, Sml. s. 3949). Ved en ny dom af 11. juni 1986 (San Carlo, sag 235/82 rev., Sml. s. 1799) tog Domstolen ikke sagsøgerens begæring om genoptagelse af sagen til følge.

2 Efter sagsøgerens anmodning gav Kommissionen selskabet udsættelse med betaling af bøden ved beslutning af 10. februar 1984, men beregnede herfor en rente på 20%. Disse betalingsbetingelser blev accepteret af selskabet den 20. februar 1984.

3 Imidlertid meddelte San Carlo ved skrivelse af 7. januar 1985 Kommissionen, at den fandt en rente på de 20% urimelig, hvorfor selskabet dels anmodede Kommissionen om at oplyse de rentesatser, som Kommissionen for tiden anvendte for bøder, dels hvad der konkret var dens synspunkt vedrørende selskabets egen sag. Selskabet fik det svar, at en rentesats på 20% var gængs.

4 Ved rekommanderet skrivelse med afsendelsesbevis af 24. januar 1986, modtaget af Kommissionen den 27. januar, anmodede San Carlo Kommissionen om, »at der i forhold til selskabet blev foretaget en ændring af rentesatserne i overensstemmelse med den rentesats, der var gældende på euromarkedet for ECU i perioden 1984-1985, og at selskabet fik udbetalt det for meget opkrævede beløb«. Da Kommissionen ikke har besvaret denne anmodning, har selskabet i henhold til EKSF-traktatens artikel 35 anlagt passivitetssøgsmål for Domstolen.

5 Heroverfor har Kommissionen gjort fem formalitetsindsigelser gældende. Selv om der ikke skal træffes nogen afgørelse herom, skal det fremhæves, at da Kommissionen ikke i henhold til nogen traktatbestemmelse eller nogen bestemmelse i den afledte fællesskabsret er forpligtet til at give henstand med betaling af en bøde, kan San Carlos søgsmål alene støttes på EKSF-traktatens artikel 35, stk. 2. Ifølge denne bestemmelse kan de berørte virksomheder alene anlægge annullationssøgsmål for Domstolen imod en stiltiende beslutning, der fremgår af Kommissionens vedvarende tavshed i forbindelse med sagsøgernes anmodning, dersom Kommissionens passivitet »udgør magtfordrejning«. Imidlertid har selskabet ikke påberåbt sig magtfordrejning i sin stævning, men først i replikken. Heraf fremgår det, at dette anbringende må forkastes i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2.

6 San Carlo har ganske vist anført, at anbringenderne ifølge den oprindelige stævning, nemlig tilsidesættelse af lighedsprincippet og tilsidesættelse af traktatbestemmelserne om de frie kapitalbevægelser, karakteriserer magtfordrejning.

7 Også dette anbringende må forkastes. De anførte anbringender kan ikke antages at indeholde nogen påberåbelse af magtfordrejning, medmindre sagsøgeren havde påberåbt sig, at Kommissionen havde nægtet at træffe foranstaltninger, i det konkrete tilfælde havde truffet foranstaltninger med et andet formål for øje end det,

der er baggrunden for, at den har fået tillagt den beføjelse, som den råder over. Et sådant anbringende er hverken fremsat i stævningen eller i replikken.

8 Heraf følger, at de formalitetsbestemmelser, der gælder for et søgsmål ifølge EKSF-traktatens artikel 35, stk. 2, ikke er opfyldt, hvorfor San Carlo's stævning må afvises.

Sagens omkostninger

9 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, dersom der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Af disse grunde bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 17. marts 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling